

KOLOTOČ

Paulina

Šwist

PŘÁTELSTVÍ S VÝHODAMI
PŘÍLIŠ NEBEZPEČNÉ INTRIKY
ZVRAT, KTERÝ NEČEKALI

KOLOTOČ

Copyright © by Paulina Świst

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2020

Cover © Panczakiewicz Design, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0686-0 (pdf)

PAULINA ŠWIST

KOLOTOČ

Peníze jsou dobrý sluha, ale zlý pán.
(francouzské přísloví)

*Mé úžasné mamince... Díky :**

Prolog

„Dobrý den, přišla jsem na schůzku s advokátem Orłowským.“

„Dobrý den, pojdte prosím za mnou.“

Půvabná recepční mě zavedla do malého soukromého hotelového salóňku. Ostatní už seděli u stolu. Piotrek vstal a políbil mě na tvář.

„Co si dáš k pití, Olko?“

Podívala jsem se na stůl. Pili alkohol.

„Vino. Bílý.“

„Chardonnay?“ zeptala se mě číšnice, které jsem si předtím nevšimla.

„Klidně,“ odpověděla jsem a posadila se ke stolu.

Zakrátko se vrátila s mým vínem.

„Děkujeme vám,“ řekl Piotr a roztomile se na ni usmál. „Už jsme tu všichni, a tak bychom vás chtěli poprosit, aby nás tu nikdo nerušil.“

Číšnice odešla a zavřela za sebou dveře.

„Sešli jsme se tu, protože bych vám chtěl něco navrhnout,“ pousmál se Piotr křivě. „Je to něco nesmírně ziskového a nesmírně nelegálního...“

Teo se rozhlédl po místnosti s předstíranou ustaraností.

„To tady máš odposlech jako ve Výrovi a přátelích?“¹

Piotr se nepřestával usmívat.

„Jsem tu mezi profesionály. Na všechno, co tady zazní, se bude vztahovat profesní tajemství.“

„Lilka netrpělivě podupávala nohou.“

„Tak to vysyp!“

„Mám pro vás návrh. Už dlouho přemýšlím o tom, jak moc se ještě budeme lopotit pro naše šéfy v advokátních kancelářích za tři tisíce čistýho...“

Piotr se na mě výmluvně zahleděl. Vypila jsem lok vína, ironicky se usmála a mlčky naznačila přípitek.

„Pokud je mi známo, bereš mnohem víc než ty tři tisíce.“

„To máš pravdu, беру víc, ale mám chuť na ještě víc. Roztočme kolotoč.“

Piotr se pohodlně uvelebil na židli a čekal na naši reakci. Teo si lokl whisky a zavrtěl hlavou.

„Není na to vhodná doba. Za podvody s DPH hrozí pětadvacet let. Je to moc riskantní.“

1 Autorka zde naráží na kauzu z roku 2014, kdy se zjistilo, že ve varšavské restauraci Sowa & Przyjaciele a dvou dalších podnicích byli odposloucháváni vrcholní polští politici, podnikatelé, ale i např. guvernér národní banky a prezident nejvyššího kontrolního úřadu. Namísto slova „Sowa“ (které je zároveň jménem majitele restaurace) je v knize použito slovo „Puchacz“ (čes. „výr“).

„No risk, no fun. Kolik už jste řešili machinací s DPH? Kdo se v tom vyzná víc než my?“

„Nemáme konexe. Nevíme, koho můžem přitlačit ke zdi...“ začala jsem.

„Tohle si vezmu na starosti já. Nezval bych vás sem, kdybych pro vás neměl seriózní návrh.“

„Tak to jsem zvědavej. Co to bude?“ zeptal se Teo a zíral do skleničky whisky jako do křišťálové koule.

„Podrobnosti až za chvílku. Nejdřív chci vědět, kdo do toho jde se mnou.“

Piotr se na mě zadíval a zvedl obočí. Zasmušile jsem se usmála.

„Já nemám co ztratit. Počítej se mnou.“

„Co ty, Teo?“

„Kolik to může hodit?“

„Čtyřicet melounů. Pak to zabalíme.“

„Jdu do toho.“

„A co Lilka?“

Lilka se usmála.

„Nemám z toho dobrej pocit. Přeju vám hodně štěstí, ale nezapojím se. Někdo vás bude muset tahat z basy. Při vší úctě...“

Vstala a vzala si z věšáku bundu.

„V pohodě. Naprosto tě chápu.“

Piotr se zvedl, políbil ji na tvář a doprovodil ke dveřím.

O rok později

Podíval jsem se na hodinky, bylo 5.35. Do ciferníku zasahoval dlouhý černý vlas, který se mi omotal kolem stříbrného pásku hodinek Omega. Uspokojeně jsem se usmál, protože jsem pomyslel na včerejší večer, a přitiskl se k zádům ještě spící Oly.

„To už musíme vstávat?“ zamumlala ze spaní.

„Já jo, ale ty klidně ještě spi.“

Políbil jsem ji na rameno a šel se osprchovat. Za čtvrt hodiny jsem se vrátil do ložnice, vytáhl ze skříně tmavomodré džíny Diesel a košili Tommy. Dneska na pohodu. Když jsem procházel kolem okna, viděl jsem, že venku parkujou dvě modré dodávky. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby tu nebyl ten drobný detail, že v našem domě žádný obchod nebyl. Chvíli jsem na ně zíral a pak mi náhle došlo, co se děje.

„A kurva! Vstávej, Olko!“

„Co je?“

„Jsou tu fízlové! Něco se muselo posrat.“

„Nic na mě nemají. Nemůžou... Koneckonců je to tvůj byt, takže jde určitě o tebe. Zdrhej!“

Nasral jsem se.

„Přece tě tu nenechám.“

„Právě, že necháš!“

Vstala, oblékla si na nahé tělo župan a vylíčila mi svůj plán:

„Budu předstírat ospalou husičku a díky tomu získáš nějaký čas navíc.“

Běžela do koupelny, pustila sprchu a otevřela okno. Pak zamkla dveře a klíč hodila do pytle s odpadky, který stál u zdi.

„Řeknu jim, že se sprchuješ. A ty teď mazej nahoru k paní Laskowikový.“

Do ruky mi vrazila klíče, které ležely na botníku.

„Včera mi je sem přinesla a poprosila mě, abych jí chodila krmit kočku. Na čtrnáct dní prej někam odjíždí. Tak rychle, hni sebou!“

„Pojď se mnou,“ nevzdával jsem to.

Podíval jsem se na hodinky: 5.55. Kurvadrát, za pět minut je tu máme. Domovky vždycky začínají krátce po šestý.

„Nemůžu. Zamysli se trochu. Určitě už vědí, že jsme spolu. Nějaký informace jistě mají. Pokud tu nikdo nebude, začnou prohledávat ostatní byty. U tebe uvěří, že jsi ve druhém patře vylezl ven oknem a utekl přes sousední balkon, ale mě by z takový akrobacie určitě nepodezírali. Tak už běž!“

Políbila mě a vystrčila ze dveří na chodbu.

„Paní advokátko...“ oslovil mě prokurátor a zlomyslně se pousmál, „nebude vám ten titul chybět?“

Usmála jsem se neméně zlomyslně a drze se mu dívala přímo do očí. Uvnitř jsem se však celá chvěla. Doufala jsem, že to Piotrek stihl.

„Rajče,“ řekla jsem sebejistě. Nejspíš se mi ho podařilo zmást.

„Co prosím?“

„Rajče. To je vše, co vám bez svého právníka mohu říct.“

„Copak já vám zakazuju zavolat si právníka?“ Předstíral, že je pobouřený. „Dokonce jsem vaši advokátce už i zatelefonoval. Za chvílku by měla dorazit. Než přijde, tak tu jen tluču čas nezávazným klábosením.“

„Rajče.“

„Ještě štěstí, že vaši kolegové byli sdílnější.“

Prokurátor mi podstrčil Piotrův výslechový protokol. Dole chyběl podpis. Navíc mi to ukázal před Lilčiným příchodem. Už zdaleka to smrdělo nějakou fintou.

„Rajče.“

Vrátila jsem mu papír, aniž bych obsah protokolu podrobněji studovala. Raději jsem si tím nechtěla motat hlavu. „Šedá magie, já nikdy nepovolím,“ opakovala jsem si v duchu slova známé Sokołovy rapové písně. Uklidňovala mě. Zahleděla jsem se z okna, prokurátor se sklonil k notebooku. Za čtvrt hodiny se ve dveřích objevila Lilka.

„Jaká jsou obvinění?“ zeptala se bez zbytečných okolků.

„Podvody s daní z přidané hodnoty na úkor státního rozpočtu se škodou ve výši... dvacet pět milionů

zlotých. Organizovaná zločinecká skupina a tak dále...
Za chvíli to přečtu celé, tak si to poslechnete.“

„Mohla bych si promluvit se svou klientkou?“

„Samozřejmě, ale pouze v mé přítomnosti.“

Prokurátor chtěl zjevně vědět o všem. Netušil však, že se s Lilkou známe už řadu let a dovedeme se spolu bavit tak, že nikdo cizí nepochopí, o co jde.

„Co nového na Facebooku?“ zeptala jsem se nonšalantně.

„Wiktor je v pohodě,“ odpověděla.

Lilka se posadila vedle mě a zabodly jsme své pohledy do státního zástupce. Na tváři se mi rozzářil úsměv. Prokurátor přímo zuřil. Zároveň mi tím Lilka sdělila, že Piotra zatím nedostali a že jeho údajná výpověď, kterou mi prokurátor ukázal, byla podfuk. Vždyť to byl právě on, koho měli nade všechny pochyby obvinít na základě paragrafu 258 odstavce 3 trestního zákoníku – vedení organizované zločinecké skupiny.

§

Seděl jsem na podlaze v pokoji paní Laskowikové a škrábal jsem za uchem mourovatou kočku. Lítostivě mňoukala a tulila se mi k ruce. Měl jsem chuť oplatit jí to stejně. Prohledávali můj byt už víc než dvanáct hodin. Zásahovka to nakonec zkusila i tady, ale když začali bušit do dveří, paní Wanda odnaproti jim sdělila, že paní Laskowiková odjela do lázní. Mimo to jim řekla, že do bytu určitě nikdo nevstupoval, protože to by na sto procent slyšela... Ta stařenka je poklad. Zadáčo jsem jí vedl soudní proces o důchod a hájil jsem taky jejího podělaného vnoučka, co si vydělával

na živobytí kradením mobilů. Evidentně se rozhodla, že se mi za to odvděčí. První tři hodiny jsem bloumal po bytě jako magor, pak jsem se posadil na chodbu a zůstal jsem tam s kočkou po boku. Až jsem konečně asi v 18.30 uslyšel jemné zaklepání.

„Pane Piotruši...“ špitla tiše paní Wanda.

Pootevřel jsem dveře a pustil ji dovnitř.

„Už odjeli, ale ráno krátce po sedmé hodině odvezli paní Olu! Viděla jsem to.“

Polkl jsem knedlík v krku.

„Já taky.“

„Co s váma teď bude?“ zeptala se mě ustaraně.

„To bych taky rád věděl. Ale děkuju vám. Jakmile se to vyřeší, budu se vám revanšovat...“

Stařenka mě pohladila po ruce.

„Však jsi toho pro mě udělal dost, chlapče. Radši se ani nebudu ptát, do čeho jste se namočili, ale doufám, že to všechno dobře dopadne.“

„To já taky. Nechám vám tu klíče. Mohla byste prosím krmit tuhle chlupatou potvůrku?“

Ukázal jsem na kočku, která se mezitím stačila svinout do klubíčka na rohožce a usnout.

„Ale jistě. Jsi hodný hoch.“

Vzala svazek klíčů, usmála se na mě a narovнала si brýle na nose. Měl jsem sto chutí prohnat si hlavou kulku. Kdy se to takhle posralo? Vždyť jsem vážně bejval hodnej kluk... Nikdy si neodpustím, jestli se mi z toho nepodaří vysekat Olku. Cítil jsem se jako naprostej zmrda. Byl nesmysl, že jsem se nechal přesvědčit a souhlasil jsem s tím, že zůstane v bytě sama. Na druhou stranu jsem byl její jediná šance, byl jsem nejodhodlanější člověk na světě, co ji z toho chce

vytáhnout. Dobře jsem věděl, že pokud ji nepropustí, tak můžu rovnou vyrazit na policii a přihlásit se jim sám. Musel jsem něco podniknout. Seběhl jsem po schodech dolů a pádil do kumbálu, co jsem si pro strejčka příhodu zřídil: měl jsem tam kompletní dokumenty, čtyři sta tisíc dolarů a telefony. Pro dva lidi. Když jsem si tenhle tajnej byt chystal, v životě by mě nenapadlo, že zavřou ji a ne mě. Plácl jsem sebou na gauč v miniaturní garsonce a zavolaal Markovi. Požádal jsem ho, aby mi na zítřek připravil cirtuse. Musel jsem se vyspat a ráno vymyslet nějaký plán.

§

Prokurátor na mě zíral s výsměšným úšklebkem.

„Co mi k těmto obviněním řeknete?“

„Nepřiznávám se a odmítám vypovídat.“

„No jak chcete. V takovém případě budu nucen podat žádost o vzetí do vazby.“

„Na základě jakých důkazů?“ zeptala se Lilka a propíchla ho uštěpačným pohledem. Věděla, že jsme si dávali zatracenýho majzla. Nepřicházelo v úvahu, že by si kdokoli čehokoli všiml.

„Na základě výpovědi svědka inkognito.“

A kurva... pomyslela jsem si. Kdo by to mohl být? Snad ne Teo...

„Lilko, a co novýho u Klemense?“ zeptala jsem se šeptem.

„Ticho,“ odpověděla.

Takže Teo ne, protože ho taky mají. Hned na začátku jsme si vytvořili komunikační systém pro případ, že by se něco provalilo. Založili jsme si fiktivní účty

na Facebooku. Piotrek jako Wiktor Wektor, já jako Iwona Iwonowiczová a Teo jako Klemens Klemencki. Kdyby se začalo cokoli dít, každý jsme tam měli napsat příspěvek, že jsme zdraví, pokud jsme byli v bezpečí. Lilka díky tomu věděla, koho dostali a koho ne. Měli jsme v přátelích jen sebe.

„Chápu správně, že se s nimi budu moct seznámit?“

„Jistě. Byli jste velice opatrní, máte taky vážně skvělé lidi, nikdo nic neprozrazuje. Všichni bílí koně se úzkostlivě drží jedné a té samé verze.“ Podíval se na mě a nevěřicně zavrtěl hlavou. „Tím spíš si nedovedu vysvětlit, jak jste se mohli tak hloupě namočit do...“

Lilka se nenechala vyvést z rovnováhy.

„Pane prokurátore, ušetřil byste si prosím ty hádanky a ukázal mi konečně ty výpovědi?“

„Beze všeho. Prosím.“

Podal jí fascikl papírů, které vytáhl ze spisu.

„A vy si to také přečtěte,“ otočil se na mě.

Začetla jsem se a nevěřila vlastním očím. Bylo tam všechno popsáno do nejmenších detailů! Především Piotrova, moje a Teova úloha. Ale my jsme přece v žádných dokumentech nefigurovali. Každý měl na starosti jednu odnož našich aktivit a odpovídal za své bílé koně. Piotrek to všechno koordinoval. Tohle prostě není možný, kurva!

„Za chvíli vyslechneme pana Teodora Klemu. Zmínil se, že jste i jeho obhájkyní. Snad bude sdílnější.“

Státní zástupce přistoupil ke dveřím a zavolal policisty. Vyvedli mě z místnosti.

„Nazdar Marku,“ řekl jsem a vešel do hangáru. „Připravils ho? Je v něm dost paliva?“

„Ptáš se a přitom to víš...“ Utřel si ruce do hadru a odložil ho na stůl. „Co se děje?“

„To se radši ani neptej...“ Nehodlal jsem mu teď nic vysvětlovat. „Musím zmizet a mám určitý obavy, že dálnici A4 nechali zablokovat, aby mi to znesnadnili. Papíry jsi vyrobil?“

„Jasně. Chápu, že kdyby se na tebe někdo ptal, tak jsem tě neviděl. Transpondér vypneš?“

„Jo. Pomoz mi ho vytlačit z hangáru,“ řekl jsem a hodil tašku a sluchátka za sedadlo.

Když jsme SR22 vytlačili před hangár, zkontroloval jsem letadlo. Sundal jsem záslepku z Pitovy trubice. Prohlédl jsem gumy, jestli je tlak v pořádku, hledal jsem cokoli, co nesedí. Bylo to nutné, abych se hloupě nezřítíl. Remove before flight.

„Tak já letím,“ řekl jsem Markovi.

Zachmuřeně se pousmál.

„Let, a jakmile to bude možný, vrať se.“

„Vynasnažím se,“ houkl jsem a zamával mu na rozloučenou.

Zapnul jsem rádio, abych slyšel, co se děje, ale nehodlal jsem se nikde ohlašovat. Věděl jsem, že pokud jde o inteligenci, předčím prokurátora o světelné roky, ale i jiný borci to občas posrali kvůli nějaký prkotině. A to jsem nehodlal zopakovat.

„Mazej mi od té vrtule!“ zařval jsem oknem.

Marek nebyl žádný nováček. Stál v bezpečné vzdálenosti.

„Jsem od vrtule dost daleko!“

Nahodil jsem motor, nastavil tlak, trasu, zkontroloval zbytek přístrojů, nasadil si sluchátka a najel na startovací dráhu. Předtím než jsem se na ni dostal, jsem provedl motorovou zkoušku, jak jsem to měl ve zvyku. Všechno bylo ok. Nehlásil jsem, že startuju, ale z rádia jsem neslyšel, že by někdo přistával. Pro jistotu jsem se ještě rozhlédl: vzduch byl čistý. Najel jsem na startovací dráhu, srovnal letadlo, aby bylo v její ose, a vysunul jsem vztlakové klapky. Přidal jsem otáčky, vyčkal, až se mi zvedne přední kolo, a při pětapadesáti uzlech se odlepil od země. Pak jsem se vznesl do výše a zasunul vztlakové klapky. Vystoupal jsem do dvou tisíc stop. Dvě věci mi byly jasné – že musím letět podél dálnice A4 a vyhnout se uzavřené oblasti u Olesna. Byl tam armádní výcvikový prostor a já se nehodlal nikomu plést do cesty. Chtěl jsem se jen držet své trasy a co nejrychleji se dostat do Slezska, kde jsem byl momentálně ve větším bezpečí než ve Bratislavě.

Nechápal jsem, co se mohlo podělat. Musel jsem nějak navázat kontakt s Lilkou, ale byl jsem přesvědčený, že prokurátor ji nechal sledovat. Jinak to ani být nemohlo, když hájila Olku a Tea. Sám bych to na jeho místě udělal úplně stejně. Jediný člověk, co se k Lilce může dostat, aniž by to nasměrovalo podezření na mě, je její advokátní partnerka. Provozuje právní kancelář v Katovicích.

Letěl jsem rychlostí sto osmdesát uzlů, tedy přibližně tři sta třicet kilometrů v hodině. Traspondér jsem měl vypnutý, abych pro civilní radary nebyl vidět. Přenastavil jsem se taky na frekvenci vzdušné

informační služby, abych věděl, jestli si mě někdo všiml. Pravděpodobnost sice byla mizivá, ale byl jsem paranoidní a pro jistotu jsem hodlal zachovat naprostou obezřetnost. Za necelou hodinu jsem uviděl letiště v Glivicích, opět jsem přenastavil rádio, tentokrát na jejich frekvenci 122,3 MHz. Ticho. Riskl jsem to a přistál jsem na první dobrou, nasměroval letadlo před hangár a spatřil známou tvář. Byl to Bartek, Markův kámoš. Kdysi jsme na společný akci pár pivek vypili. Marek ho nejspíš o mém přiletu informoval. Vystoupil jsem z letadla.

„Nazdárek! Marek mi říkal, že přiletíš. Zmínil se, že náladu nemáš zrovna nejlepší. Dáme pivo u migu?“

Mávl rukou směrem k historickému letadlu Mig u plácku s lavičkami. Zeširoka jsem se usmál, protože jsem si na něco vzpomněl.

„Pamatuješ, jak jsme se tam snažili nacpat ožralí, abysme se koukli, jestli jsou tam přístroje? Byly tam!“

„Pamatuju. Pro všechny případy jsem ti připravil spaní. Na nic se neptám. My Slezani jsme pohostinný a nevyptáváme se zbytečně.“

Podal mi pivko.

„Díky, ale nemůžu pít,“ odmítl jsem s lítostí. „Musím ještě vyřídit milion věcí. A děkuju za nocleh. Pokud to všechno pořeším, vrátím se sem večer a něčeho se napijem.“

Vytáhl jsem telefon a zavolal si Uber. Letadlo jsme natlačili do hangáru.

„Postaráš se o něj?“ zeptal jsem se.

„Udělám všecko, co bude potřeba.“

„Můžeš s ním lítat, jak je libo. Nevím, jak dlouho tu budu muset zůstat.“

„Jak jsem ti říkal – zůstaň, jak dlouho budeš chtít.“

Když si Bartek vzal do parády letadlo, uslyšel jsem upozornění aplikace v telefonu. Uber je tu. Nastoupil jsem a odjeli jsme do autopůjčovny. Pronajal jsem si auto na falešné papíry a půl hodiny nato už parkoval před pobočkou kanceláře Błońska & Płonková v Katowicích. Vešel jsem dovnitř.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se mě mladá sekretářka.

„Jdu za paní advokátkou Błońskou.“

„Máte s ní dohodnutou schůzku? Paní advokátka je momentálně zaneprázdněná.“

„Řekněte jí prosím, že přišel Wiktor Wektor.“

Podezřívavě se na mě zadívala. Určitě si myslela, že si z ní utahuju.

„Tak chvílku počkejte, prosím.“

Zmizela za velikými dřevěnými dveřmi. Po chvíli z nich vyběhla Kinga a vrhla se mi kolem krku.

„Piotře! Neviděla jsem tě snad sto let! Nevypadáš zrovna nejlíp.“

Pozorněji se na mě zahleděla. Políbil jsem ji na tvář.

„Jsem totiž v pěkný bryndě. Musíš mi pomoci.“

„Anko, dneska už máš volno. Přesměruj pevnou linku na svůj telefon, ale nikoho mi nepřepojuj. Kdyby volal Łukasz, vyříd' mu, že se možná vrátím pozdě,“ vychrlila na sekretářku.

Počkala, až odejde, zavřela za ní dveře, vypnula telefon a nechala ho v sekretariátu.

„Pojď.“

Pokynula na dveře do pracovny. Svalil jsem se na pohodlný kožený gauč a přešel si rukou po tváři. Do hajzlu, byl jsem úplně vyřízenej, celou noc jsem oka

nezamhouřil. Kinga přistoupila ke skříni, vytáhla whisky a nalila ji do skleničky.

„Tak co? Posralo se to, že jo?“ zeptala se, posadila se vedle mě a podala mi skleničku.

„Jo. Mají Olu a Tea.“

„To vím. Lilka mi ráno volala.“

„Podepsal jsem plnou moc pro zastupování před soudem na vás dvě, je to tak?“

„Jo. To je v naší kanceláři standardní praxe, ale žádný potíže snad nebudou?“ Znepokojeně se na mě zadívala. Byl jsem advokát, takže jsem věděl, na co se ptá – jestli někdo z nás nezačne zpívat.

„Nevím. Nemyslím. Ola určitě ne. Díky ní se tu teď s tebou vůbec bavím. Přijeli pro mě... Teo, jak ho znám, taky ne. Věděl, do čeho jde. Ale kurva nevím... Já už nic nevím.“

„Nemám se ptát, proč u tebe Ola spala, že ne?“

„Netuším, co se teď bude dít, takže bude lepší, když se dozvíš všechno. Už spolu půl roku spíme.“

„A co Andrzej?“

Andrzej byl Olin manžel.

„Prošustrovává prachy v kasinu a je mu to u prdele. Koneckonců Ola si už stejně podala žádost o rozvod.“

„A co Madzia?“

„O tomhle nechci mluvit, Kingo,“ spěšně jsem uzavřel téma mé manželky.

„Takže na západní frontě klid...“ Kinga se zamyslela a po chvíli řekla: „Piotře, budu k tobě upřímná: dobře víš, že s takovýma prachama se pojí obrovský riziko... Chceš moji radu jakožto radu tvý obhájkyň?“

„Chci.“

„Sbal se a vypadni z týhle země. Jako advokát dostaneš za karuselovej podvod v takový hodnotě o dva roky víc než první lepší buran. Víím, že máš mozek a prachy jsou z větší části v bezpečí, ale nic z toho, co máš napsaný legálně na sebe, už nezachráníme. Seber se a mazej odsud někam do ciziny.“

„Přece ji nenechám v base.“

„A máš na výběr?“

Kinga na mě pronikavě hleděla svýma modrýma očima. Vzpomněl jsem si na společný roky koncipient-ský praxe: na ty akce, sympozia, chlastačky... Vždycky jsem ji měl rád.

Teď naše styky ochably, protože se přestěhovala do Slezska a já před víc než rokem začal roztáčet ten zasranej karuselovej podvod. Kolotoč, co mi zajistil suprovej barák, nadupaný káry, značkový hadry, úžasnou ženskou... a nakonec mě o to všechno připravil během patnácti minut.

„Neodjedu odsud bez ní. A nenechám v tom ani Tea. Musíme je z toho vysekat.“

„Což nemusí bejt snadný, do hajzlu...“ Kinga vstala. „Zavolám Lilce a dám ji na hlasitej odposlech. Hlavně prosím tě drž hubu. Nemáme tušení, kdo všechno nás uslyší.“

„Oukej.“

Po chvíli se vrátila s telefonem a vytočila číslo. Pak položila telefon na stůl vedle gauče.

„Jak já kurva nenávidím prokurátory...“ zahájila Lilka hovor, aniž by pozdravila.

„Kdo ten proces vede?“

„Znamirovski.“

„On a karuselovej podvod? Vždyť když jsem ještě žila ve Vratislavi, paběrkoval na okrese a řešil tam krádeže lacinýho povlečení a krakovský klobásy ve vyloučených lokalitách.“

„To víš, nová politická situace, tak se vyšvihl... Teď je na oblastním státním zastupitelství a ten proces je pro něj klíčová záležitost. Musí se ukázat, aby ospravedlnil to svý povýšení.“

„Co už má?“

„Zasranýho svědka inkognito.“

Kinga se na mě zahleděla. Rozhodil jsem rukama a naznačil, že netuším, o kom je řeč.

„A co zajímavýho mu ten svědek prozradil?“

„Všechno,“ odpověděla Lilka úsečně.

„A co Olka a Teo?“

Lilka se rozesmála.

„Olka odmítla vypovídat a Teo ne tak docela.“

„Jak to?“

Kinga se sklonila blíž k telefonu.

„Řekl prokurátorovi, aby šel do prdele.“

„Doslova?“

„Doslova to řekl takhle: ‚Běžte do prdele, pane prokurátore.‘“

Mimoděk jsem se usmál. To bylo naprosto v Teově stylu.

„Kingo, může se stát...“ začala Lilka pozvolna a pečlivě vážila slova.

„Už se stalo,“ odpověděla hbitě Kinga.

Došlo mi, že ty dvě věty se týkaly mého příjezdu do Katovic.

„Postarám se o to. Dej mi ale vědět, co dál.“

„Půjdou do vazby.“ Lilčin hlas zněl dost jistě.

„To je ta svědecká výpověď až tak zlá?“

„Jo.“

Položil jsem hlavu na opěradlo gauče a zavřel oči.

§

Eskorta vjela na dvůr věznice v Kleczkowské ulici. Přivezli mě na „Babinec“. Tak to je v hajzlu. Už řadu let jsem slýchala o tomhle ženském oddělení neblahé zvěsti, a když jsem zhlédla reportáž v pořadu *Superwizjer* TVN, potvrdily se mé nejhorší obavy. K čemu to, že jsem tu mnohokrát byla jako obhájkyň? Neměla jsem ani potuchy o tom, jak se tu zachází s vězeňkyněmi. Byla jsem paní advokátka zvenčí, ze svobodného světa, která je navštívila, usmívala se, promluvila s nimi a za hodinu šla zase ven, zapálila si cigáro a zhluboka se nadechla, jakmile se za ní zavřely těžké kovové dveře. A když jsem jejich zvuk uslyšela teď, chtělo se mi brečet... nebo se naopak smát. Celé to bylo tak absurdní. Jako kdyby se mi od chvíle, kdy jsem zaslechla zařvání „Policie, lehnout na zem a nohy od sebe!“, něco zpřeházelo v mozku. Na rodiče a Piotra jsem raději ani nemyslela. Sesypala bych se během pěti minut. A zrovna tady jsem si nic takového dovolit nemohla. Celou dobu jsem tak nějak doufala, že se zakrátko probudím v pohodlné posteli, vedle mě bude ležet Piotrek a oba se tomu podělanému snu zplna hrdla zasmějeme. V hlavě mi stále zněla slova soudkyně, u níž jsem vedla nejeden svůj proces: „Soud rozhodl o mimořádném opatření v podobě vzetí do vazby... na dobu tří měsíců, tedy do 13. prosince 2018.“

„To je na výročí výjimečného stavu,“ zabručela jsem na Lilku poté, co jsem se k ní naklonila z lavice pro obžalované.

Krátce předtím jsem rozesmála eskortu až k slzám, protože jsem si to bez rozmyslu a podle svého zvyku namířila do lavice určené pro obhájce. Lilka mě při tom soucitně sledovala.

„Tak se opatruj. Budu se snažit udělat všechno pro to, aby to zase bylo v pohodě.“

Měla jsem chuť padnout jí kolem krku. Byla chytřejší než my. Věděla, že se do ničeho takového nemá namáčet. A měla pravdu. Znenadání se totiž to všechno, co jsem za poslední rok získala, ukázalo jako bezcenné. Bezcenné tváří v tvář tomu, že teď nemůžu jít, kam chci, a dělat, na co mám chuť. Na druhou stranu kdyby nebylo tý aféry, tak bych stále trčela v naprosto zasraným manželství a nebylo by ani posledního půlroku... Toho jsem se rozhodla držet. Kladných stránek celý věci. Nezbláznit se. Proto taky, když mi policajt řekl „Tak vyrážíme do tvého nového apartmá, advokátko“, otočila jsem se na něj a povýšeně vycedila skrz zuby: „Pokud vím, tak si netykáme, ty polovzdělaný střevce.“ Když jsem vzala v potaz, z čeho jsem obviněná, tak byla urážka veřejného činitele asi ten nejmenší problém.

Po absolvování ponižující osobní prohlídky jsem se zastavila před vstupem do cépézetky² a v ruku držela dvě deky, polštář, povlečení, prostěradlo, misku, talíř, hrnek a příbor. Na to všechno jsem si položila papír s rozhodnutím o uvalení vazby.

2 Cěla předběžného zadržení.